

[Per Federspiel.]

have særlige regler for at kunne sortere denne befolkning. Det er ikke nogen lykkelig løsning, men en løsning, der giver anledning til uhyre mange tragedier. Den anden gruppe lande med en sådan lovgivning, som man påberåber sig som model og som forbillede for, hvad vi her i landet skal gøre, er Sovjetunionen, Rumænien og Jugoslavien. Det er lande, som, kan man vel uden overdrivelse sige, er behersket af den politimæssige indstilling, er behersket af den tanke, at statens krav på borgerne er alt overvejende, medens borgernes krav på staten er ganske underordnet. Disse forbilleder har man her haft for øje, men man ser ganske bort fra, at vi hidtil har levet lykkeligt i de nordiske lande og kun har krævet denne ene reform, at kvinden selv skulle kunne vælge i sit ægteskab.

De andre vesteuropæiske lande, som vi bekender os til et fællesskab med, har den naturlige ordning, som stemmer med livets normale forhold: at den kvinde, der gifter sig med en mand i et af disse lande, opnår mandens indfødsret. Der er ikke noget beskæmmende for kvinden deri, det er dog ikke muligt for lovgivningen at afskaffe enhver forskel mellem mand og kvinde. Det er endnu det normale, at manden er forsørgeren, og at familien lever dør, hvor manden er. Det kan ikke føre til noget lykkeligt, at man lader hustruen være en fremmed i hjemmet i de blandede ægteskaber. At blandede ægteskaber er mere ulykkelige end ægteskaber mellem landets egne borgere, er iøvrigt en ganske misvisende betragtning.

Man vil altså nu se bort fra den ordning, der gælder i de vesteuropæiske kultursamfund, blot for i de nordiske lande at opnå en retsenhed, som jeg er overbevist om et flertal her i landet og også i dette høje ting ikke ønsker at få, og som er overflødig. Derved nærmer man sig retstilstande, som er ganske fremmede for dansk mentalitet og for dansk kultur.

Dette er jo ikke noget storpolitisk anliggende, og jeg vil da gerne slutte med at rette en indtrængende appel til ærede medlemmer af det høje ting om at afstå fra at medvirke til dette lovforslags gennemførelse, fordi det efter min mening betegner et meget væsentligt tilbageskridt i kulturel henseende. Det betegner det første skridt henimod en tilstand, som vi har kendt på nært hold tidligere, og som i det nazistiske Tyskland gik under betegnelsen Nürnberg-lovene.

Heick: Når mit parti har givet tilsagn om at medvirke til gennemførelse af det lovforslag,

vi her behandler, sker det med de betænkeligheder, som er nævnt af det ærede medlem hr. Hauch. Det står alligevel for mig sådan, at vi nu er ved at nå det stadium i de fællesnordiske bestræbelser, at vi må prøve på at få realiteter frem. Det er ikke længere nok med poetiske taler på vore højskolemøder og ved foreningen „Norden's vennemøder. Vi må gøre os klart, at der skal et arbejde til, og vi må også gøre os klart, at vil vi opnå resultater i den fællesnordiske sag, sker det ikke uden omkostninger.

Bag denne lovgivning ligger der ærlige bestræbelser for at nå til et nærmere og lettere nordisk samarbejde. Det er min tro, at henstillingerne om en hurtig og yderst lempelig behandling af sager, der vedrører meddelelse af dansk indfødsret til de fremmede kvinder, som gifter sig med danske mænd, vil blive fulgt på en sådan måde, at vi i alle de tilfælde, som vi kan kalde almindelige, under den nye ordning vil nærme os en praksis, som ikke afviger væsentligt fra det, vi har i øjeblikket. Den henstilling, der er rettet i betænkningen, har jo adresse til to sider, både til administrationen og, i hvert fald foreløbig, til landstingets indfødsretsudvalg.

Jeg vil blot med disse få bemærkninger anbefale, at man stemmer for lovforslaget.

Elin Appel: Som det vil fremgå af betænkningen, er jeg enig med det ærede medlem hr. Per Federspiel i konklusionen, men jeg føler mig foranlediget til selv at tage ordet, idet mine præmisser er noget anderledes end det ærede medlems.

Jeg erkender, at lovforslaget er et fremskridt i den henseende, at det anerkender kvinders selvstændige statsborgerret, men jeg finder, at dette er købt altfor unødvendigt dyrt, nemlig ved statens og politiets ret til indblanding i familieforhold. Derfor mener jeg, at selve grundlaget for loven er forkert. Jeg ville have ønsket, at vi var nået igennem til noget andet, nemlig til erklæringsliniens fulde konsekvens, som for mig er, at enhver udlænding, der gifter sig med en dansker, enten det er det ene eller det andet køn, får ret til gennem erklæring at erhverve dansk statsborgerret. Jeg kan ikke se, hvorfor man skal gøre nogen forskel på de to køn i den henseende. Jeg ønsker, at det også skal være muligt for en udenlandsk mand at erhverve dansk statsborgerret i de sikkert meget få tilfælde, hvor det er praktisk ønskeligt. Derfor finder jeg, at grundlaget må være det frie valg for begge parter. Jeg kan meget vel se, at det i almindelighed